een allerliefst herderinnetje en het kostte mij, ofschoon er herderinnetjes in alle nuances waren, niet de minste moeite haar onmiddellijk te vinden. Ze bemerkte dat ik haar herkende terwijl ze mij in de armen van een reusachtigen herder voorbijwalste, en legde waarschuwend even den vinger op haar lippen. Ik knikte geruststellend en het streelde mijn ijdelheid wel even, dat ze in den roodzwarten domino ook mij direct herkend had.

Het was tegen tien uur en het bal was in vollen gang, toen plotseling, onverklaarbaar, de begeerte mij bevingde onbewoonde vertrekken van het slot te gaan zien. Ik zette onmiddellijk dat onzinnig verlangen van mij af, doch telkens overviel het mij weer. Een onzichtbare hand scheen mij, tegen mijn wil, naar den uitgang der zaal te dringen en een stem, voor mij duidelijk waarneembaar, zeide mij dat Monsieur Granville zijn toestemming gegeven had, dat ik kon gaan als ik lust gevoelde. En nu gevoelde ik lust er heen te gaan. Gisteren had ik nog voor de gesloten deur gestaan met den sleutel, dien Monsieur mij gegeven had. Ik had toen den geheelen middag vóór mij en was teruggegaan, en nu, midden uit het feest sloop ik, dwaas die ik was, naar de deuren der zaal om op mijn kamer mijn electrische lantaarn en den sleutel te halen. Allons, als ik dan wilde, dan maar ineens. Met groote sprongen was ik de trap op, en, als een dief voorzichtig rondziende, liep ik onhoorbaar de lange, duistere gang af, sloeg, zooals ik gisteren deed, den rechterhoek om en belichtte met mijn lantaarn de zware deur, waarvan ik den sleutel in mijn hand hield. Thans wenschte ik weer terug te gaan, doch nog steeds werd ik door die onzichtbare hand als 't ware voortgeduwd en ik opende met een beklemd gevoel de deur, die akelig in haar roestige scharnieren kraakte.

Voorzichtig haalde ik den sleutel uit het slot en liet de deur op een kier staan. Waarheen nu? Naar het terras in geen geval. Dàt had ik mij beslist voorgenomen. Eén misstap, en het zou misschien ook met mij gedaan zijn. 't Was ontzettend donker en fantastisch belichtte de straal van mijn lantaarn op dit oogenblik een soort borstkuras, dat aan den muur bevestigd scheen te zijn. Langzaam schreed ik voorwaarts, elken stap, dien ik deed, nauwkeurig belichtend. Het scheen een ruime zaal te zijn, waarin ik mij bevond en het beangstigde mij, dat ik van mijn kleine lantaarn afhing, die slechts een smalle straal licht in de groote duisternis wierp. Plotseling stond ik voor een tweede deur. Weifelend hield ik mijn schreden in; de duisternis drukte mij en plotseling liet ik de lantaarn achter mij schijnen. Niets, alles stil, zelfs het gelach en de muziek uit de balzaal drongen niet tot mij door. Ik trachtte de deur te openen, hetgeen mij na eenige vergeefsche pogingen ook gelukte. Het geknars der scharnieren weerklonk weer door de doodsche stilte en ik wilde plotseling terugkeeren, doch, hoe onverklaarbaar het moge schijnen, ik kon niet, ik kón eenvoudig niet. Ik was slechts bij machte voorwaarts te gaan en ik deed het, als in een droom, volkomen willoos. Ook deze deur liet ik gedeeltelijk openstaan. Nog geen drie schreden had ik gedaan, toen mijn lantaarn een steenen trap bescheen, die zich in het zwarte duister verloor. Voorzichtig daalde ik trede voor trede af. Het scheen killer te worden. Negentien, twintig, één en twintig treden telde ik. Toen scheen ik in een kamer te zijn; ik gevoelde als 't ware, dat de ruimte om mij heen niet meer zoo groot was en dat gaf mij een eenigszins veiliger gevoel. Ik verlichtte de wanden en ontwaarde verschillende portretten en schilderijen. Hier in dit vertrek gevoelde ik mij niet angstig. Ik besloot niet verder te gaan, even te rusten en terug te keeren. Ik was in een zenuwachtige spanning, juist alsof er iets vreeselijks zou gebeuren. Een oogenblik zette ik mij neer, op den grond, met mijn rug tegen den muur geleund en vroeg mijzelf af wat mij bezielde om tegen het nachtelijk uur zulk een tocht te ondernemen. Ik moest terug, onmiddellijk en thans overwon ik de geheimzinnige macht, die mij scheen te beheerschen. Ik drukte met mijn rug tegen den muur om op die wijze op te staan. Wat er toen gebeurde herinner ik mij slechts vaag, de muur scheen achteruit te wijken, ik wilde nog vooruitspringen, doch het was te laat en met een ontzettenden gil stortte ik achterover in, naar ik meende, een peillooze diepte.

Enkele oogenblikken slechts moet ik mijn bewijstzijn verloren hebben. Ik bemerkte, toen ik bijkwam dat ik mijn lantaarn nog krampachtig hield omklemd en dat, wonder boven wonder, de lens niet gebroken was. Ik gaf contact, liet het licht boven mij schijnen en bemerkte, dat ik van een steenen trap was afgevallen. „Goddank!" was mijn eerste gedachte en voorzichtig beklom ik de trap weer en trachtte den knop of grendel van de deur te vinden. Ik belichtte plek voor plek en niets, niets vond ik. Met alle macht duwde en trapte ik, doch zonder het minste resultaat. Slechts wist ik dat beneden mij nog een uitgestrekt gewelf zich moest bevinden, want akelig en hol gaf de echo mij mijn kreten terug. Wat kon ik anders doen dan verder gaan en trachten een anderen uitweg te vinden? Ik wierp een straal licht langs de wanden en bemerkte tot mijn ontzetting, dat ik mij in het hart van den berg moest bevinden. Dit waren rotswanden, die ik ontwaarde. Mijn hoofd scheen verwond te zijn en langzaam voelde ik een bloeddruppel langs mijn voorhoofd. Flauw van uitputting zette ik mij op een der treden en een groote onverschilligheid overviel mij. Zou ik hier maar niet stil wachten tot de ijzige dood mij omknellen zou? Deze gemoedsgesteldheid duurde echter niet lang. Ik moest zoeken! Het kostte wat het wilde. Ik moest een anderen uitgang vinden, en spoedig. Als ik het licht van mijn lantaarn moest ontberen zou ik krankzinnig worden, alleen, in deze kille donkerheid. Ik waagde mij weer voorwaarts. Hobbelig was de grond en struikelend en vallend kwam ik slechts langzaam voorwaarts. Dit was een soort uitgehouwen rotspad, wie zal zeggen hoevele jaren oud? Plotseling stond ik ten derden male voor een deur. Met een gil sprong ik terug. Geen deur meer, om Godswil, dit konden mijn zenuwen niet meer verdragen. Overal liet ik den straal mijner lantaarn dwalen en overal bescheen hij ongelijke rotswanden aan mijn beide zijden. Boven mij verloor het licht zich in zwarte duisternis. Ik voelde iets op mijn voet en sprong omhoog, met een akeligen schreeuw. Het moest een rat geweest zijn! De deur was de eenige weg en ik duwde, duwde met de weinige kracht, die ik nog bezat, doch de deur weerstond al mijn pogingen. Toen begreep ik dat ik de veer moest zoeken, die de deur zou openen en vlugger dan ik verwachtte vond ik die aan de rechterzijde, beneden. Ik drukte en langzaam bewoog de deur zich naar achter. Toen ging ik terug en nam een zwaren steen, dien ik tusschen de scharnieren wrong, zoodat ze niet uit zichzelf weer zou dichtvallen en stapte over den drempel. Ik dankte den Hemel, dat ik den steen tusschen de deur had geplaatst, want nauwelijks stonden mijn voeten aan de andere zijde van den drempel of de deur bewoog, doch stuitte op den steen. Alleen de beweging deed mij het hart in de keel kloppen. Toen stapte ik drie treden af, wierp een helderen straal licht voor mij uit en....

„O Hemel, sta mij bij," bad ik! Met haar rug naar mij toegewend zat aan een houten tafel, Lucy. Lucy, niet zooals ik haar voor eenige uren verliet in de balzaal, als het herderinnetje, maar Lucy, zooals ze op dien middag zich in haar costuum van edelvrouwe uit de 17e eeuw vertoond had. Het hoofd rustte achterover tegen de stoelleuning, alsof ze sliep. — „Lucy!" gilde ik, „Lucy!"

Ze wendde het hoofd niet om en op de tafel zag ik beweging. Het angstzweet parelde op mijn voorhoofd en na mijn eersten kreet kon ik geen geluid meer uitbrengen. Er sprong een rat van de tafel; dàt was de beweging, die ik uit de verte zag. Hoe dichter ik naderde, hoe meer mijn keel scheen te worden dichtgeknepen en toen ik eindelijk over haar schouder keek, zag ik, rustend op de tafel, een verdorde hand, die een scherpen steen omklemd hield. In de tafel waren letters gekrast. Al deze kleine bijzonderheden merkte ik op, vóór ik het waagde het gelaat te belichten. Toen ik den moed daartoe vond, dacht ik krankzinnig te worden. Ik bracht mijn beide handen aan mijn gewond hoofd en tred voor tred liep ik terug, tot ik tegen den wand gedrukt stond. Ik gilde slechts, voortdurend, dat verlichtte mij. Het gelaat daar vóór mij was het gelaat eener mummie, verdroogd, verdord, onherkenbaar. Eindelijk moest ik van uitputting ophouden met mijn waanzinnig geschreeuw. Ik trachtte mij te vermannen en waggelde op de tafel toe. Ik moest lezen wat daar geschreven stond in dat tafelblad. Ik zocht koortsachtig het begin van den zin. Vlak erbij hield ik mijn lantaarn en ontcijferde:

Zooals ik, vindt gij, ongelukkige, hier slechts den hongerdood. Margot Granville.

Margot! Dit was Margot. Door hetzelfde noodlottig toeval in deze gewelven gevoerd.

Neen, neen, niet den dood! Leven wilde ik, leven! Geen angst voelde ik nu meer. Er komt een oogenblik, wanneer de angst zijn toppunt heeft bereikt en de zenuwen op 't hoogst gespannen zijn, dat een plotselinge reactie kalmte brengt. Een schuwen blik op het versteend gelaat werpend zocht ik de deur, die door den steen nog op een kier stond en die ik gemakkelijk kon openen. Denzelfden langen weg dien ik gekomen was, struikelde, klom of daalde ik terug en stond eindelijk weer voor de deur, die achter mij was dichtgevallen toen ik van de trap tuimelde. „O, geve de Hemel, dat zij mij toch zoeken," dacht ik, anders sterf ik hier evengoed den hongerdood als Margot enkele honderden meters verder. — Ik zette mij op de bovenste trede en trachtte mijn krachten te verzamelen teneinde hulp te roepen, toen ik heel in de verte stemmen dacht te vernemen. Nu wachtte ik geen seconde langer.

„Te hulp! Hallo! Te hulp! Hier Paul!" gilde ik en bonkte mijn vuisten ten bloede op den steenen muur.

Goddank, de stemmen werden duidelijker. „Waar?" hoorde ik tamelijk luid roepen. „Hier! Druk recht tegenover de trap van onder tegen den muur, maar pas op, val niet mee!" riep ik waarschuwend.

Het was Monsieur Granville, die geroepen had. Tot mijn geluk had ik de tegenwoordigheid van geest na mijn aanwijzing onmiddellijk een eind verder te dalen, zoodat ik het zware brok steen, dat naar mij toesloeg, niet tegen het hoofd kreeg. Ik nam een sprong en viel bewusteloos aan de voeten van Monsieur Granville.

* * *

Toen ik bijkwam lag ik in mijn kamer. „Goddank", hoorde ik fluisteren en de betraande oogen van Madame zagen in de mijne. Ze drukte zacht mijn hand. Ik probeerde mij op te richten en vatte haar handen. „Ik moet U iets vreeselijks vertellen, Madame", zei ik. „Wilt U direct Monsieur roepen?"

„Hier ben ik, jongen", zei Monsieur Granville en stapte van voor het venster op mijn bed toe.

„Je behoeft niets te vertellen, Paul. We hebben alles, alles gevonden. Goddank dat ik je op den avond van het bal de zaal heb zien verlaten en ik, toen ik je bij het démasqué niet opmerkte, onmiddellijk ging zoeken."

„Wist U niets van die verborgen gewelven?" vroeg ik. „Niets", antwoordde Monsieur Granville. „Wat zal ons arme kind vreeselijk geleden hebben."

„Dat zal ze, Monsieur", zei ik, doch hoeveel dat meisje, geestelijk en lichamelijk, moest hebben geleden, kon slechts ik beseffen, die denzelfden vreeselijken tocht maakte, den dood tegemoet in diepe, zwarte duisternis en die de deur zag dichtvallen, die mij van de wereld afsloot.

Niemand heeft er mij nadien ooit meer toe kunnen brengen een Bal-masqué te bezoeken. Voor de gedachte, misschien een dergelijk costuum te zullen zien, als ik eenmaal in dien schrikwekkenden nacht ontwaarde, huiverde ik terug.

DE HULDIGING VAN KREEFT.

Nadat de populaire Amsterdamsche acteur B. Kreeft in het Centraal-theater gehuldigd was, vereenigden zich de jubilaris met zijn huldigers (-sters) aan een souper.

De foto van de Huisvlijttentoonstelling te Leiden in ons vorig nummer geplaatst, was vervaardigd door den heer Geytenbeek.

HET EERSTE LUSTRUM.

Het bekende Leidsche Mandolinegezelschap „l'Estudiantina", dat onder leiding van den heer Ant. de la Rie reeds zoo dikwerf zijn krachten ter beschikking stelde voor gemobiliseerden en liefdadige doeleinden, hoopt eerstdaags zijn vijfjarig bestaan te herdenken.

„HAAR LAATSTE WIL".

Scène uit „Haar laatste Wil", blijspel in 3 bedrijven, dat 22 Februari is opgevoerd en bekroond werd met de gouden medaille in den wedstrijd voor Tooneelvoorstellingen door de Koninklijke Letterkundige Vereeniging „J. J. Cremer" te Haarlem.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.